

Skýrsla félagsmálaráðuneytisins

um 55. Alþjóðavinnumálapingið í Genf 1970.

Fimmtugasta og fimmta þing Alþjóðavinnumálastofnunarinnar var háð í Genf dagana 8.—31. október 1970. Þing þetta var helgað málefnum sjómanna og var 8. þing stofnunarinnar, sem einungis hafa fjallað um þau mál. Alls sátu þingið 534 fulltrúar frá 65 aðildarríkjum Alþjóðavinnumálastofnunarinnar en enginn mætti þar fyrir Íslands hönd.

Dagskrá þingsins var svohljóðandi:

- I. Skýrsla framkvæmdastjóra.
- II. Vistarverur skipverja um borð í skipum.
- III. Endurskoðun kaupgjaldsákvæða í tillögu nr. 109.
- IV. Vandamál í sambandi við tæknilegar breytingar um borð í skipum.
- V. Slysavarnir á skipum og í höfnum.
- VI. Starfsþjálfun sjómanna.
- VII. Velferðarmál sjómanna.

Þess skal getið, að í september 1969 var haldin ráðstefna í Genova á Ítalíu til undirbúnings þessu þingi. Á þeirri ráðstefnu voru gerð drög að samþykktum og tillögum, sem lögð voru fyrir þetta þing með nokkrum breytingum í samræmi við umsagnir ríkisstjórna aðildarríkja.

Hér á eftir verður gerð nokkur grein fyrir meðferð einstakra dagskrármála þingsins og samþykktum þeim og tillögum, sem um þau voru gerð. Er þar stuðst við skýrslu Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar um þingið og einnig skýrslu Norðmanna.

I. Skýrsla framkvæmdastjóra.

Í skýrslu sinni ræðir framkvæmdastjórinn m. a. um hinar tæknilegu framfarir, sem orðið hafa á farskipum almennt og hverja þýðingu þær hafa í sambandi við ráðningar, starfsþjálfun, vinnulaun, vinnutíma, vistarverur, orlof, félagslegt öryggi, velferðarmál sjómanna o. fl. Einnig er þar gerð grein fyrir samvinnu Alþjóðavinnumálastofnunarinnar við aðrar stofnanir um mál, sem þýðingu hafa fyrir félagslega aðstöðu sjómanna.

Í ræðu sinni talaði framkvæmdastjórinn, Wilfred Jenks, um nauðsyn þess að leysa fljótt þau vandamál, sem skapast vegna atvinnuleysis af völdum hraðfara tæknilegra framfara. Hann lagði mikla áherslu á, að í mörgum löndum væri mikil þörf fyrir bætur á kjörum sjómanna.

Margir þingfulltrúar tóku til máls um þennan dagskrárlið og fjölluðu ræður þeirra að miklu leyti um ástand þessara mála í heimalöndum þeirra hvers og eins.

II. Vistarverur skipverja.

Á þinginu var gerð samþykkt um vistarverur skipverja, svo og tillögur um loftræstingu og varnir gegn skaðlegum hávaða.

a. Samþykkt um vistarverur skipverja.

Á Alþjóðavinnumálaþinginu í Seattle árið 1946 var fyrst gerð alþjóðasamþykkt um vistarverur skipverja. Sú samþykkt hlaut ekki næga tölu fullgildinga til þess að öðlast gildi. Á þinginu í Genf árið 1949 var samþykktin tekin til endurskoðunar. Leiddi sú endurskoðun til nokkurra breytinga og var þá gerð ný samþykkt um þetta efni, Samþykkt nr. 92 um vistarverur skipverja. Sú samþykkt hafði hinn 1. júní 1973 hlotið fullgildingu 22 aðildarríkja þ. á m. Norðurlandanna allra nema Íslands.

Á undanförnum áralugum hafa átt sér stað miklar breytingar og framfarir í byggingu og búnaði skipa, svo að nú er unnt að veita sjómönnum betri aðbúnað, en áður var. Það þótti því tímabært að gera nú alþjóðasamþykkt um vistarverur skipverja til viðbótar ákvæðum fyrri samþykktar, enda eru nú almennt gerðar aðrar og meiri kröfur í þessum efnunum en fyrir 20 árum.

Samþykkt þessi, sem gerð var á alþjóðavinnumálaþinginu 1970, tekur yfirleitt til allra skipa, sem annast flutninga á farni eða farþegum í atvinnuskyni eða notuð eru í öðrum viðskiptalegum tilgangi og eru skrásett í landi, sem fullgilt hefur samþykktina. Hún tekur og til dráttarbáta þegar því verður við komið eða það telst hagkvæmt. Undanskilin eru skip, sem eru innan við 1000 brúttó rúmllestir, seglskip, veiðiskip, svifskip og skiðaskip. Þegar fært og sanngjarnt þykir skal samþykktin þó gilda um 200-1000 lesta skip svo og um vistarverur sjómanna í hvalveiðiskipum og hliðstæðum skipum. Ákvarðanir um þetta atriði tekur hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi, væntanlega að höfðu samráði við samtök útgerðarmanna og sjómanna. Í nokkrum tilvikum er heimilt að vikja frá ákvæðum samþykktarinnar að höfðu samráði við hlutaðeigandi stéttarfélag.

Annar kafli samþykktarinnar hefur að geyma ákvæði um vistarverur skipverja. Þar er kveðið á um stærð svefnklefa, borðsala og annarra vistarvera skipshafnar svo og hve margir megi vera saman í svefnklefum. Einnig eru þar ákvæði um búnað allan og fyrirkomulag í þessum vistarverum, hreinlætisaðstöðu, þægindi o. fl. Eru hér gerðar hærri kröfur en gerðar voru í Samþykkt nr. 92 frá 1949.

Þriðji kafllinn fjallar um skip, sem eru fullbyggð eða í smíðum, þegar samþykktin öðlast gildi í hlutaðeigandi landi. Þegar um fullbyggt skip er að ræða, sem ekki fullnægir ákvæðum samþykktarinnar, má með vissum skilyrðum krefjast þess, að þegar skipið er endurskráð eða gagngerðar breytingar eru á því gerðar, sé því breytt til samræmis við ákvæði samþykktarinnar. Hliðstætt ákvæði er um skip, sem er í smíðum, þegar samþykktin gengur í gildi í hlutaðeigandi landi.

Samþykktin er eins og aðrar samþykktir Alþjóðavinnumálaþingsins einungis bindandi fyrir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana. Hún gengur í gildi 12 mánuðum eftir að skráðar hafa verið fullgildingar 12 aðildarríkja, sem hvert um sig hafi yfir eina milljón lesta skipastól og skulu fjögur þessara ríkja hafa skipastól, er sé a. m. k. tvær milljónir lesta. Síðan gengur samþykktin í gildi að því er snertir hvert aðildarríki, sem síðar fullgildir hana, 6 mánuðum eftir að fullgilding þess hefur verið skrásett.

Hinn 1. júní 1973 höfðu þrjú aðildarríki fullgilt þessa samþykkt þ. e. Filabeinsströndin, Frakkland og Svíþjóð. Samþykktin er því ekki gengin í gildi.

Ákvæði samþykktarinnar samrýmast ekki að öllu leyti ákvæðum íslenskra laga og er því ekki unnt að fullgilda hana að svo stöddu.

Samþykkt þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal I.

b. Tillaga um loftræstingu í vistarverum skipverja.

Á þinginu var gerð tillaga um loftræstingu í vistarverum skipverja og öðru tilteknu rými í skipum. Tillaga þessi felur í sér tilmæli um það, að skip, sem eru í förum utan hinna tempruðu belta jarðarinnar, séu hún loftræstikerfi, sem tryggja það, að loftið í vistarverum skipverja sé jafnan hæfilega heitt og rakt.

Tillaga þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal VI.

c. Tillaga um varnir gegn hávaða.

Í tillögu þessari er það lagt til, að rannsakað verði hver áhrif of mikill hávaði hefur á heyrn, heilbrigði og liðan sjómanna og hvaða ráðum unnt sé að beita til þess að draga úr hávaða og vernda sjómenn fyrir skaðlegum áhrifum hans. Að fengnum niðurstöðum þessara rannsókna ætlu hlutaðeigandi stjórnvöld hvernir siglingarþjóðar að setja ákvæði um úrbætur í þessu efni, eftir því sem við á. Meðal þeirra atriða, sem að gagni mega koma í þessu sambandi er minnst á aukna fræðslu sjómanna um hætuna og varnir gegn henni, hlífðarhúnað, hentugri staðsetningu vistarvera í skipi, einangrun vélarrúms o. fl.

Tillaga þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal VII.

III. Endurskoðun kaupgjaldsákvæða í Tillögu nr. 109.

Samþykktir um vinnulaun, vinnutíma og mannafla á skipum voru gerðar á Alþjóðavinnuálagningi árin 1936, 1946, 1949 og 1958. Engin þessara samþykktu hefur verið fullgilt af tilskyldum fjölda aðildarríkja og hafa þær því ekki öðlast gildi.

Á þinginu 1958 var einnig gerð tillaga um þetta efni og voru nú á þessu þingi, 1970, tekin til endurskoðunar þau ákvæði hennar, sem varða lágmarkskaup sjómanna. Í Tillögunni frá 1958 var gert ráð fyrir, að lágmarkskaup sjómanna skyldi vera jafngildi 70 dollara eða 25 sterlingspunda á mánuði. Eftir nokkurt þóf varð samkomulag um að þetta lágmarkskaup ætti að vera 100 dollarar eða 42 sterlingspund og þá miðað við það markið, sem hærra er hverju sinni. Samþykkt var að framvegis skyldi Siglingamálanefndin (Joint Maritime Commission) ákveða breytingar á þessu lágmarksákvæði.

IV. Vandamál í sambandi við tæknilegar breytingar um borð í skipum.

Vegna mikilla tæknilegra framfara og nýjunga á síðustu áratugum hljóta að koma upp ýmis vandamál í sambandi við störf sjómanna. Þessar nýjungar hafa í för með sér breytta vinnuhætti og fækkun í áhöfnum skipa.

Um þetta mál er fjallað í tillögu, sem gerð var á þessu þingi 1970. Þar er lagt til, að gerðar séu áætlanir um þörfina fyrir vinnuafli á verslunarflota hvers lands. Áætlanir þessar skulu byggðar á athugunum á því hve mikið vinnuafli sé í kaupskipafлотanum á hverjum tíma og hvernig það skiptist eftir aldri og starfsgreinum, svo og rannsóknum á nýrri tækni í siglingum og skipulagsbreytingum. Þessar áætlanir skulu stuðla að því, að allir, sem hlut eiga að máli, njóti sem mestra hagsbóta af tæknilegum framförum og jafnframt koma í veg fyrir, að sjómenn skaðist vegna þeirra.

Í tillögunni er vakin athygli á aðgerðum, sem að gagni mega koma í þessu sambandi svo sem viðtækri vinnumiðlun, endurbjálfun o. fl.

Tillaga þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal V.

V. Slysavarnir á skipum og í höfnum.

Alþjóðavinnuálastofnunin hefur ávallt látið sig öryggis- og velferðarmál sjómanna miklu skipta og á þessu þingi 1970 var gerð samþykkt um slysavarnir á skipum og í höfnum. Einnig samþykkti þingið tillögu um sama efni.

Í upphafi samþykktarinnar er vitnað til fyrri samþykktu og tillagna Alþjóðavinnuálagningarsins, sem að meira eða minna leyti fjalla um varnir gegn vinnuslysum sjómanna. Einnig er þar minnst á samvinnu við Alþjóðasiglingamálastofnunina á þessu sviði, en reglur samþykktarinnar voru samdar í samvinnu við þá stofnun.

Í samþykktinni telst sjómaður hver sá maður, sem ráðinn er til starfa á skipi, öðru en herskipi, og vinnuslys teljast þau slys, sem sjómenn verða fyrir í starfi sínu eða vegna þess. Öll slík slys ber að tilkynna og orsakir þeirra og afleiðingar

skal kanna eftir föngum. Gera skal skýrslur um vinnuslys og úr þeim skýrslum unnið með það fyrir augum að koma í veg fyrir, að þau endurtaki sig. Einnig skal rannsaka almennt framvindu þessara mála og þær hættur, sem skýrslur sýna.

Ákvæði um varnir gegn vinnuslysum skulu sett með lögum, reglugerðum eða á annan viðeigandi hátt. Þessi ákvæði skulu vísa til almennra ákvæða um slysavarnir og heilsuvernd við vinnu eftir því sem við getur átt og kveða á um varnir gegn slysum, sem eru sérstök fyrir sjómennsku. Kveðið skal skýrt á um skyldu allra aðila til að fara eftir þessum ákvæðum svo og skyldu útgerðarmanns til að láta í té nauðsynlegan öryggisbúnað og skyldu sjómanna til að nota hann.

Sett skulu ákvæði um eftirlit með framkvæmd ákvæðanna um slysavarnir og tilnefna skal einn mann eða fleiri úr skipshöfninni, sem heri sérstaka ábyrgð á því, að öryggisráðstöfunum sé beitt. Kveðið er á um samvinnu milli samtaka útgerðarmanna og sjómanna til eflingar slysavörnum m. a. með samciginlegum nefndum.

Þá er og mælt fyrir um það, að fræðsla um öryggis- og heilbrigðismál sé veitt í sambandi við starfsþjálfun og menntun sjómanna.

Hinn 1. júní 1973 höfðu aðeins tvö ríki fullgilt þessa samþykkt, þ. e. Spánn og Svíþjóð.

Íslensk löggjöf mun ekki vera að öllu leyti í samræmi við ákvæði samþykktarinnar og er því ekki unnt að fullgilda hana að svo stöddu.

Samþykktin er prentuð hér með sem fylgiskjal II.

Eins og áður segir var einnig gerð tillaga um varnir gegn vinnuslysum sjómanna. Tillaga þessi er eins konar viðauki við samþykktina, sem um ræðir hér að framan, og hefur hún að geyma ýtarlegri ákvæði og nánari útfærslu á ákvæðum samþykktarinnar. Verður efni tillögunnar ekki nánar rakið hér, en hún er prentuð hér með sem fylgiskjal VIII.

VI. Starfsþjálfun sjómanna.

Á þessu þingi 1970 var fjallað um menntun og þjálfun sjómanna og tillaga gerð, sem felur í sér reglur, sem þingið taldi æskilegt að giltu um þetta efni.

Tillagan tekur til allra sjómanna á kaupskipum, skólaskipum og rannsóknaskipum, sem á sjó sigla. Hún miðar að því, að sjómenn geti fengið sem bestan undirbúning undir störf sín og hafi möguleika til að vinna sig upp í starfi í samræmi við hæfni sína og áhuga. Lögð er áhersla á það, að þjálfun og menntun sjómanna sé jafnann í samræmi við tæknilegar framfarir á hverjum tíma.

Verður efni tilhögunnar ekki nánar rakið hér en hún er prentuð hér með sem fylgiskjal III.

VII. Velferðarmál sjómanna.

Tillaga sú um þetta mál, sem gerð var á þinginu 1970 miðar að því, að aukinn gaumur sé gefinn að ýmsum velferðarmálum sjómanna bæði um borð í skipum og í höfnum. Lagt er til, að þessi starfsemi sé skipulögð á kerfisbundinn hátt og henni tryggður fjárhagslegur grundvöllur og enn fremur er lagt til, að skipaðar séu sérstakar nefndir til þess að vinna að þessum málum.

Í tillögunni ræðir um gististaði og matstaði fyrir sjómenn í höfnum, aðstöðu til tómslundaiðju og fræðslu og ýmis konar fyrirgreiðslu þeim til aukinna þæginda og lífsfyllingar.

Tillaga þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal IV.

Fylgiskjal I.**Samþykkt nr. 133 um vistarverur skipverja um borð í skipum.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáráðs Alþjóðavinnuáráðs er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970, eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáráðs skrifstofunnar,

minntist þess, að Samþykktin frá 1949 (endurskoðuð) um vistarverur skipverja hefur að geyma ýtarleg ákvæði um atriði eins og svefnklefa, mat- og frístundasali, loftræstingu, hita, lýsingu og hreinlætisaðstöðu í skipum,

telur, að með tilliti til hraðfara breytinga bæði á byggingu og notkun skipa nú á tímum, sé unnt að sjá áhöfnum fyrir enn betri vistarverum,

hefur samþykkt ákveðnar ábendingar varðandi vistarverur skipverja, sem er annað mál á dagskrá þingsins,

hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í formi alþjóðasamþykktar til viðbótar Samþykkt frá 1949 (endurskoðuð) um vistarverur skipverja,

því gerir þingið í dag hinn 30. október 1970 eftirfarandi samþykkt, sem nefnist Samþykkt frá 1970 um vistarverur skipverja (viðbótarákvæði):

I. KAFLI**Almenn ákvæði.****1. gr.**

1. Samþykkt þessi tekur til sérhvers hafskips, hvort sem það er í eigu hins opinbera eða einkaaðila, sem annast flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni, eða notað er í einhverjum öðrum viðskiptalegum tilgangi, enda sé það skrásett í landi, þar sem samþykkt þessi er í gildi og kjölur þess lagður eða það er á álíka byggingarstigi á þeim degi eða eftir að samþykktin tók gildi í því landi.

2. Með lögum eða reglugerðum hvers lands skal ákvarða hvernær skip skuli teljast hafskip í merkingu þessarar samþykktar.

3. Samþykkt þessi tekur til dráttarbáta, þegar það telst eðlilegt og því verður við komið.

4. Samþykkt þessi tekur ekki til:

- a. skipa undir 1000 lestum;
- b. skipa, sem aðallega ganga fyrir seglum, hvort sem þau hafa hjálparvélar eða ekki;
- c. skipa, sem stunda fiskveiðar, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi;
- d. skíðaskipa og svífnökkva.

5. Þó skal samþykktin, þegar sanngjarnt og lært þykir, gilda um:

- a. skip, sem eru 200—1000 lestir; og
- b. vistarverur manna, sem gegna venjulegum sjómenskustörfum á skipum, sem stunda hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi.

6. Einnig má þó víkja frá þeim kröfum, sem settar eru í 3. grein þessarar samþykktar að því er snertir hvaða skip sem er, hafi hlutaðeigandi stjórnvald, að höfðu samráði við félag útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn, svo og viðurkennd stéttarfélag sjómanna, fullvissað sig um, að þau frávik, sem gera á, hafi í för með sér samsvarandi hagsbætur, þannig að aðbúnaður í heild verði ekki óhagstæðari en hann væri, ef ákvæðum samþykktarinnar væri beitt að fullu. Hlutaðeigandi aðildarríki skal gefa framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáráðs skrifstofunnar upplýsingar um öll slík frávik.

7. Ennfremur skal hlutaðeigandi stjórnvald að höfðu samráði við félag útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn og viðurkennd stéttarfélag sjómanna ákveða að hve miklu leyti það er eðlilegt, með tilliti til þarfarinnar fyrir þægindi í frítímum, að veita undanþágur eða víkja frá ákvæðum samþykktarinnar að því er varðar:

- a. ferjur, birgðarskip og önnur hliðstæð skip, sem ekki eru stöðugt mönnuð sömu skipshöfn;
- b. skip, sem á sjó sigla, þegar viðgerðarmenn eru með skipi um stundarsakir auk skipshafnar;
- c. skipa, sem eru í stuttum sjóferðum, þannig að skipsmenn geta farið heim til sín, eða notið svipaðra þæginda hluta af degi hverjum.

2. gr.

Í samþykkt þessari merkir:

- a. „skip“ — þau skip, sem samþykktin tekur til;
- b. „lestir“ — brúttó rúmlestir;
- c. „farþega-skip“ — skip, sem hafa annað hvort (I) gilt öryggisskírteini farþega-skipa, útgefið í samræmi við ákvæði gildandi Alþjóðasamþykktar um öryggi mannlífa á hafinu, eða (II) farþega-skírteini;
- d. „yfirmaður“ — hvern þann mann annan en skipstjóra, sem telst yfirmaður samkvæmt landslögum eða reglugerðum, eða samkvæmt heildarsamningum eða venju, ef slík lög eða reglugerðir eru ekki fyrir hendi;
- e. „undirmaður“ — skipverja, sem ekki er yfirmaður;
- f. „bátsmaður“ — undirmann, sem hefur með höndum sérstök eftirlitsstörf eða ábyrgðarstörf og telst bátsmaður samkvæmt landslögum eða reglugerðum, eða samkvæmt heildarsamningum eða venju, séu slík lög eða reglugerðir ekki fyrir hendi;
- g. „fullorðinn maður“ — mann, sem er a. m. k. 18 ára að aldri;
- h. „vistarverur skipverja“ — það svefnrými, matsali, hreinlætisrými, sjúkrarými og rými til notkunar í fristundum, sem allað er skipshöfn til afnota;
- i. „mælt fyrir“ — ákveðið í landslögum eða reglugerðum eða af hlutaðeigandi stjórnvaldi;
- j. „staðfest“ — staðfest af hlutaðeigandi stjórnvaldi;
- k. „endurskráð“ — skráð að nýju, þegar saman fara skipti á skráningarlandi og eigendaskipti.

3. gr.

Hvert það aðildarríki, sem bundið er af samþykkt þessari, skuldbindur sig til þess að fullnægja,

- a. ákvæðum II. og III. kafla samþykktar um vistarverur skipverja (endurskoðuð) 1949, og
- b. ákvæðum II. kafla þessarar samþykktar, að því er varðar skip, sem þessi samþykkt tekur til.

4. gr.

1. Hvert það aðildarríki, sem bundið er af samþykkt þessari, skuldbindur sig til þess að hafa í gildi lög eða reglugerðir, sem tryggja framkvæmd hennar.

2. Lögin eða reglugerðirnar skulu:

- a. skylda hlutaðeigandi stjórnvald til að kynna þau öllum þeim, sem hlut eiga að máli;
- b. greina þá aðila, sem ábyrgð bera á framkvæmd þeirra;
- c. ákveða hæfileg viðurlög við brotum á þeim;
- d. kveða á um eftirlitskerfi, sem tryggja nægilega raunhæfa framkvæmd;
- e. mæla fyrir um skyldu hlutaðeigandi stjórnvalds til þess að hafa samráð við samtök útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn og viðurkennd stéttarfélög sjómanna um samningu reglugerða, svo og að hafa eins nána samvinnu og hægt er við þessa aðila um framkvæmd þeirra.

II. KAFLI

Kröfur til vistarvera skipverja.

5. gr.

1. Í svefnklefum ætluðum undirmönnum skal gólfplötur á hvern mann ekki vera minni en:

- a. 3.75 m² (40.36 ferfet) í skipum, sem eru 1000 lestir eða stærri, en innan við 3000 lestir;
- b. 4.25 m² (45.75 ferfet) í skipum, sem eru 3000 lestir eða stærri, en innan við 10.000 lestir;
- c. 4.75 m² (51.13 ferfet) í skipum, sem eru 10.000 lestir eða stærri.

2. Í svefnklefum, sem ætlaðir eru tveim undirmönnum, skal gólfplötur á hvorn mann þó ekki vera minni en:

- a. 2.75 m² (29.60 ferfet) í skipum, sem eru 1000 lestir eða stærri, en innan við 3000lestir;
- b. 3.25 m² (34.98 ferfet) í skipum, sem eru 3000 lestir eða stærri, en innan við 10.000 lestir;
- c. 3.75 m² (40.36 ferfet) í skipum, sem eru 10.000 lestir eða stærri.

3. Ennfremur skal gólfplötur í svefnklefum undirmanna í farþegaskipum þó ekki vera minni en:

- a. 2.35 m² (25.30 ferfet) á mann í skipum, sem eru 1000 lestir eða stærri, en innan við 3000 lestir;
- b. í skipum, sem eru 3000 lestir eða stærri:
 - (I) 3.75 m² (40.36 ferfet) í eins manns klefum;
 - (II) 6.00 m² (64.58 ferfet) í tveggja manna klefum;
 - (III) 9.00 m² (96.88 ferfet) í þriggja manna klefum;
 - (IV) 12.00 m² (129.17 ferfet) í fjögurra manna klefum.

4. Ekki skulu fleiri en tveir undirmenn vera saman í svefnklefa, nema í farþegaskipum, þar mega þeir vera í mesta lagi fjórir.

5. Bátsmenn mega ekki vera fleiri en einn eða tveir í svefnklefa.

6. Ef setustofa eða dagstofa fylgir ekki svefnklefum yfirmanna, skal gólfplötur á mann ekki vera minni en 6.50 m² (69.96 ferfet) í skipum undir 3000 lestum og eigi minni en 7.50 m² (80.73 ferfet) í skipum, sem eru 3000 lestir eða stærri.

7. Í öðrum skipum en farþegaskipum skulu vera eins manns svefnklefar fyrir alla fullorðna skipverja, ef stærð skips, notkun þess eða fyrirkomulag leyfir.

8. Þar sem því verður við komið í skipum, sem eru 3000 lestir eða stærri, skulu fyrsti vélstjóri og fyrsti stýrimaður, auk svefnklefa, hafa aðliggjandi setustofu eða dagstofu.

9. Við mælingu gólfplatara skal telja með pláss, sem fer undir rekkjur, skápa, dragkistur og sæti. Smávægilegt og óreglulagað pláss, sem hvorki eykur raunverulegt svigrúm né hægt er að nota fyrir húsgögn, skal ekki talið með.

10. Innanmál rekkju skal ekki vera minna en 198 × 80 sm (6 fet og 6 tommur × 2 fet og 7.50 tommur).

6. gr.

1. Gólfplötur í borðsölum yfirmanna og undirmanna skal ekki vera minni en 1 m² (10.76 ferfet) á hvern mann, sem þar er ætlað sæti.

2. Í borðsölum skulu vera borð og viðurkennd sæti, föst eða færanleg, er nægi fyrir svo marga skipverja, sem húast má við að matist þar samtímis.

3. Jafnan þegar skipverjar eru um borð í skipi, skulu þar vera fyrir hendi:

- a. kæliskápur, vel staðsettur og nægilega stór fyrir þá sem matsalinn eða matsalina nota;
- b. möguleiki til að fá heita drykki; og
- c. kalt vatn.

4. Hlutaðeigandi stjórnvald getur leyft þær undanþágur frá ákvæðum 1. og 2. tölul. þessarar greinar varðandi matsali, sem nauðsynlegar eru vegna sérstakra aðstæðna í farþegaskipum.

7. gr.

1. Yfirmönnum og undirmönnum skal séð fyrir fristundarými vel staðsettu og búnu viðeigandi húsgögnum. Þegar slíkt rými er ekki aðskilið frá borðsal þá skal hann þannig lagaður og búinn húsgögnum og öðrum búnaði, að veiti möguleika til hvíldar og hressingar.

2. Það er lágmarkskrafa, að í fristundarými sé bókaskápur og aðstaða fyrir lestur og skriftir, svo og spil, ef unnt er að koma því við.

3. Í skipi, sem er 8000 lestir eða stærra skal vera reyksalur eða lestrarsalur þar sem sýna má kvikmyndir og sjónvarp, svo og salur fyrir spil og fristunda-störf. Athuga skal möguleika á sundlaug.

4. Í sambandi við fristundarými skal hlutaðeigandi stjórnvald athuga möguleika á sölubúð.

8. gr.

1. Í öllum skipum skal vera a. m. k. eitt vatnssalerni svo og kerlaug og/eða steypibað fyrir hverja sex menn eða færri, sem ekki hafa þægindi í samræmi við tölul. 2—4 í þessari grein. Skulu þau vera á hentugum stað fyrir yfirmenn og undirmenn. Þegar konur starfa á skipi, skal vera sérstök hreinlætisaðstaða fyrir þær.

2. Í skipum, sem eru 5000 lestir eða stærri, en innan við 15000 lestir, skulu sérherbergjum a. m. k. fimm yfirmanna fylgja sérstök baðherbergi með vatnssalerni, svo og kerlaug og/eða steypibaði og handlaug með heitu og köldu ferskvatni. Handlaugin má vera í svefnherberginu. Í skipum, sem eru 10000 lestir en innan við 15000 lestir, skal auk þess fylgja öllum öðrum herbergjum yfirmanna annað hvort sérstök eða aðliggjandi baðherbergi búin á sama hátt.

3. Í skipum 15000 lestir eða stærri skulu fylgja öllum einkaherbergjum yfirmanna sérstök baðherbergi með vatnssalerni svo og kerlaug og/eða steypibað og handlaug með heitu og köldu ferskvatni. Handlaugin má vera í svefnherberginu.

4. Í skipum 25000 lestir eða stærri, öðrum en farþegaskipum, skal vera baðherbergi fyrir hverja tvo undirmenn, annað hvort á milli svefnherbergja eða á móti dyrum þeirra. Í þessum baðherbergjum skal vera vatnssalerni svo og kerlaug og/eða steypibað og handlaug með rennandi heitu og köldu ferskvatni.

5. Í skipum 5000 lestir eða stærri, öðrum en farþegaskipum, skal í öllum svefnherbergjum yfirmanna og undirmanna vera handlaug með rennandi heitu og köldu ferskvatni, nema þar sem slíkar handlaugar eru í baðherbergjum, sem eru í samræmi við ákvæði 2., 3. eða 4. tölulíds þessarar greinar.

6. Í öllum skipum skulu yfirmenn og undirmenn hafa aðstöðu til þess að þvo, þurrka og strjúka fatnað. Skal þessi aðstaða miðuð við stærð skipshafnar og hve langan tíma venjulegar ferðir skipsins taka. Þegar því verður við komið, skal vera greiður aðgangur að þessum þægindum frá íbúðum skipverja.

7. Þægindi, sem látin skulu í té, eru:

- a. þvottavélar;
- b. þurrkaðar eða nægilega upphitað og loftræst þurrkherbergi; og
- c. strokjárn og strokbretti eða samsvarandi áhöld.

9. gr.

1. Í skipum 1600 lestir og stærri skal vera:

- a. sérstakt herbergi með vatnssalerni og handlaug með rennandi heitu og köldu ferskvatni og sé þangað greiður gangur frá stjórnþalli; er það sérstaklega ætlað þeim, sem þar eru að störfum; og
- b. vatnssalerni og handlaug með rennandi heitu og köldu ferskvatni staðsett þann-

ig að þangað sé greiður gangur frá vélarrúmi, ef ekki er gengið frá því í námunda við aðal stjórnkerfi vélarrúms.

2. Í skipum 1600 lestir eða stærri, að undanskildum skipum með einkaherbergjum og baðherbergjum, sem eru til einkanota eða svo gott sem fyrir alla starfsmenn í vélarrúmi, skal vera aðstaða til fataskipta og skal hún vera:

- a. staðsett utan vélarrúms en greið aðgöngu, og
- b. þar skulu vera fataskápar fyrir hvern einstakan, kerlaug og/eða steypibað og handlaugar með rennandi heitu og köldu ferskvatni.

10. gr.

Í öllum vistarverum skipverja þar sem mönnum er nauðsynlegt að geta hreyft sig óhindrað skal minnsta lofthæð vera 198 sm. (6 fet og 6 tommur). Þó getur hlutaðeigandi stjórnvald leyft nokkra takmarkaða undanþágu frá þessu ákvæði um vistarveru eða hluta hennar, ef það hefur fullvissað sig um, að það sé eðlilegt og að slík undanþága hafi ekki í för með sér óþægindi fyrir skipverja.

11. gr.

1. Vistarverur skipverja skulu vera vel lýstar.

2. Í svefnherbergjum og matsölum skal vera unnt að njóta dagsbirtu og þar skal einnig séð fyrir annarri lýsingu. Í farþegaskipum má þó leyfa sérstakt fyrirkomulag.

3. Rafljós skulu vera í öllum vistarverum skipverja. Ef ekki eru tvö aðskilin rafkerfi fyrir lýsingu, skal séð fyrir annarri lýsingu með vel gerðum lömpum eða ljósatækjum til vara.

4. Í svefnherbergjum skulu vera leslampar við höfðalag rekkja.

5. Hlutaðeigandi stjórnvald skal setja viðeigandi reglur um lýsingu, bæði dagljós og aðra lýsingu.

12. gr.

Nú er um að ræða skip þar sem taka verður sérstakt tillit til hagsmuna skipverja án mismununar vegna mismunandi og sérstakra trúarlegra eða félagslegra siða og getur hlutaðeigandi stjórnvald þá að höfðu samráði við félag útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn og viðurkennd stéttarfélag hlutaðeigandi sjómanna og með samþykki beggja aðila leyft frávik frá ákvæðum 1.—4. og 7. tölul. 5. greinar og 1. og 4. tölul. 8. greinar þessarar samþykktar enda hafi þessi frávik það ekki í för með sér, að þægindi í heild verði minni en þau væru, ef ákvæðum samþykktarinnar væri fylgt. Hlutaðeigandi aðildarríki skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar upplýsingar um öll slík frávik, en hann tilkynnir þau aðildarríkjum Alþjóðavinnuáskrifstofunnarinnar.

III. KAFLI

Hversu beita skal samþykktinni um skip, sem eru við lýði.

13. gr.

1. Nú er skip fullbyggt, þegar samþykktin öðlast gildi í skráningarlandinu, en það fullnægir ekki kröfum þessarar samþykktar og getur þá hlutaðeigandi stjórnvald að höfðu samráði við samtök útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn og viðurkennd samtök sjómanna krafist þeirra breytinga til samræmingar ákvæðum samþykktarinnar, sem það telur eðlilegar og framkvæmanlegar, með sérstöku tilliti til tæknilegra, fjárhagslegra og annarra vandamála, sem fylgja framkvæmd 5., 8. og 10. greinar. Þessar breytingar skulu gerðar þegar:

- a. skípið er endurskráð;
- b. gagngerðar breytingar eru gerðar á byggingu skipsins, eða meiri háttar viðgerðir á því eru framkvæmdar eftir fyrirfram gerðri áætlun, en ekki vegna slyss eða neyðarástands.

2. Nú er verið að byggja skip eða breyta því, þegar samþykkt þessi öðlast gildi í skráningarlandi þess og getur þá hlutaðeigandi stjórnvald að höfðu samráði við samtök útgerðarmanna og/eða útgerðarmenn og viðurkennd stéttarfélag sjómanna krafist þeirra breytinga á skipinu til samræmingar ákvæðum samþykktarinnar, sem það telur sanngjarnar og framkvæmanlegar sérstaklega með tilliti til tæknilegra, fjárhagslegra og annarra vandamála, sem fylgja framkvæmd 5., 8. og 10. greinar. Ber að skoða slíkar breytingar svo, að þær fullnægi endanlega ákvæðum þessarar samþykktar.

IV. KAFLI

Lokaákvæði.

14. gr.

Formlegar fullgildingar þessarar samþykktar skulu sendar framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar til skrásetningar.

15. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar, sem hafa látið framkvæmdastjórann skrá fullgildingar sínar.

2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að skráðar hafa verið fullgildingar tólf aðildarríkja, sem hvert um sig hafi yfir eina milljón lesta skipastól og skulu að minnsta kosti fjögur þessara aðildarríkja hafa skipastól, er sé a. m. k. tvær milljónir lesta.

3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, sex mánuðum eftir að fullgilding þess hefur verið skrásett.

16. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að liðnum tíu árum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkynningu um uppsögn skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar til skrásetningar. Slík uppsögn öðlast ekki gildi fyrr en ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.

2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri tölulið, rétt þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni í annað tíu ára tímabil, og síðan getur það sagt þessari samþykkt upp að loknu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

17. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar skráningu allra fullgildinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.

2. Þegar framkvæmdastjórinn tilkynnir aðildarríkjum stofnunarinnar skrásetningu síðustu fullgildingarinnar, sem þarf til gildistöku samþykktarinnar, skal hann vekja athygli þeirra á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

18. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna til skrásetningar samkvæmt 102. grein sáttmála Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfarandi greina.

19. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar kann að álita það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir Allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

20. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyli og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:
- fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 16. greinar hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
 - aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

21. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal II.**Samþykkt nr. 134 um varnir gegn vinnuslysum sjómanna.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáráðastofnunarinnar er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáráðastofnunar,

minnist ákvæða gildandi alþjóðavinnuáráðasamþykktar og tillagna, sem gilda um vinnu á skipum og í höfnum og varða varnir gegn vinnuslysum sjómanna og sér í lagi Tillögu frá 1926 um vinnueftirlit (sjómenn), Tillögu frá 1929 um varnir gegn vinnuslysum, Samþykktar frá 1932 um slysavarnir við hafnarvinnu (endurskoðuð), Samþykktar frá 1946 um læknisskoðun sjómanna og Samþykktar og tillögu frá 1963 um öryggisbúnað véla,

minnist ákvæða Samþykktarinnar frá 1960 um öryggi mannlífa á hafinu og reglugerðanna, sem fylgja Alþjóðasamþykktinni um hleðslumörk, eins og hún er eftir endurskoðunina 1966, en þar er mælt fyrir um margs konar öryggisráðstafanir um borð í skipum, er veita þeim vernd, sem þar vinna,

hefur ákveðið að samþykkja ákveðnar ábendingar um slysavarnir um borð í skipum og í höfnum, en það er fimmta mál á dagskrá þingsins,

hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli vera í formi alþjóðasamþykktar,

minnist þess, að til þess að árangur náist af aðgerðum til slysavarna á skipum, er nauðsynlegt að náin samvinna sé milli Alþjóðavinnuáráðastofnunarinnar og Alþjóðasiglingamálastofnunarinnar innan starfsviðs þessara stofna,

minnist þess, að eftirfarandi reglur hafa verið samdar í samvinnu við Alþjóðasiglingamálastofnunina og að ætlunin er að leita stöðugrar samvinnu við þá stofnun um framkvæmd þessara reglna;

því gerir þingið í dag hinn 31. október 1970 eftirfarandi samþykkt, sem nefnist Samþykkt um slysavarnir sjómanna, 1970:

1. gr.

1. Í þessari samþykkt merkir „sjómaður“ sérhvern mann, sem ráðinn er til einhverra starfa á skipi, öðru en herskipi, sem skráð er í landi, sem samþykktin tekur til og venjulega er í siglingum á sjó.

2. Nú leikur vafi á því, hvort einhver flokkur manna skuli teljast sjómenn í merkingu þessarar samþykktar og skal þá hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi skera úr, að höfðu samráði við hlutaðeigandi samtök útgerðarmanna og sjómanna.

3. Í þessari samþykkt tekur „vinnuslys“ til þeirra slysa, sem sjómenn verða fyrir vegna starfs síns eða meðan á því stendur.

2. gr.

1. Hlutaðeigandi stjórnvald hverrar siglingaþjóðar skal gera nauðsynlegar ráðstafanir til tryggingar því, að vinnuslys séu tilkynnt á viðeigandi hátt og rannsökuð, svo og að gerðar séu skýrslur um slík slys og úr þeim unnið.

2. Öll vinnuslys skulu tilkynnt og skýrslurnar skulu ekki einungis taka til dauðaslysa eða slysa, þar sem skipið á hlut að máli.

3. Í skýrslum skal greina fjölda, eðli, orsakir og afleiðingar vinnuslysa. Það skal skýrt tekið fram, hvar í skipinu slysið skeði, svo sem hvort það var á þilfari, í vél eða eldhúsi, svo og hvar það skeði, t. d. hvort það var úti á sjó eða í höfn.

4. Hlutaðeigandi stjórnvald skal kanna orsakir og atvik að vinnuslysum, sem leiða af sér dauða eða alvarleg meiðsli á mönnum, svo og öðrum slysum, sem tiltekin kunna að vera í lögum eða reglugerðum.

3. gr.

Til að skapa traustan grundvöll fyrir varnir gegn slysum, sem leiða af þeim sérstöku hættum, sem sjómennsku eru samfara, skal láta fara fram rannsókn á hinni almennu framvindu þessara mála og þeim hættum, sem skýrslur leiða í ljós.

4. gr.

1. Ákvæði um varnir gegn vinnuslysum skulu sett með lögum eða reglugerðum, starfsreglum eða á annan viðeigandi hátt.

2. Þessi ákvæði skulu vísa til almennra ákvæða um slysavarnir og heilsuvernd við vinnu, sem átt geta við sjómennsku, og í þeim skal tiltaka ráðstafanir til varnar gegn slysum, sem eru sérstök fyrir sjómennsku.

3. Sér í lagi skulu þessi ákvæði taka til eftirtalinnna atriða:

- a. almennra atriða og grundvallaratriða;
- b. hyggjagrarlags skipa;
- c. vélabúnaðar;
- d. sérstakra öryggisráðstafana ofan þilja og neðan;
- e. tækja til fermingar og affermingar;
- f. eldvarna og slökkvistarfa;
- g. akkera, keðja og kaðla;
- h. hættulegs farms og kjölfestu;
- i. persónulegs öryggisbúnaðar sjómanna.

5. gr.

1. Ákvæði þau um slysavarnir, sem vitnað er til í 4. grein, skulu kveða skýrt á um skyldu útgerðarmanna, sjómanna og annarra, sem hlut eiga að máli, til þess að fara eftir þeim.

2. Jafnframt því að útgerðarmaður er skyldaður til þess að láta í té öryggisbúnað eða annað til varnar gegn slysum skal sjómönnum gert að skyldu að færa sér í nyt þann öryggisbúnað eða varúðarráðstafanir og þess skal krafist, að þeir fari eftir viðeigandi varrúðarreglum.

6. gr.

1. Viðeigandi ráðstafanir skulu gerðar til þess að tryggja nægilega framkvæmd þeirra ákvæða, sem vísað er til í 4. grein, annað hvort með fullnægjandi eftirliti eða á annan hátt.

2. Viðeigandi ráðstafanir skulu gerðar til þess að tryggja það, að þessum ákvæðum sé framfylgt.

3. Allar nauðsynlegar ráðstafanir skulu gerðar til þess að þau stjórnvöld, sem annast eftirlit og framkvæmd ákvæðanna, þekki til sjómennsku og starfshátta á skipum.

4. Til þess að auðvelda framkvæmd skal kynna sjómönnum ákvæðin með því t. d. að hafa eintök af þeim eða útdrátt úr þeim á áberandi stað í skipum.

7. gr.

Úr hópi skipverja skal tilnefna til þess hæfan mann, einn eða fleiri, eða nefnd manna, sem undir stjórn skipstjóra sé ábyrg fyrir slysavörnum.

8. gr.

1. Starfsemi til varnar gegn vinnuslysum skal komið á fót af hlutaðeigandi stjórnvaldi í samvinnu við samtök útgerðarmanna og sjómanna.

2. Þessari starfsemi skal hagað þannig, að hlutaðeigandi stjórnvald, útgerðarmenn og sjómenn eða fulltrúar þeirra svo og aðrir aðilar, sem hlut eiga að máli, taki raunhæfan þátt í henni.

3. Sérstaklega skal stofna slysavarnarnefndir með aðild samtaka útgerðarmanna og sjómanna og taki þær til lindsins alls eða hluta þess.

9. gr.

1. Hlutaðeigandi stjórnvald skal stuðla að því og eftir því sem við á í hverju landi tryggja það, að í námsefni starfsþjálfunarstofnana allra starfshópa og stiga sjómanna sé fræðsla um slysavarnir og heilsuvernd í starfi tekin með sem þáttur í starfsfræðslunni.

2. Allar viðeigandi og framkvæmanlegar ráðstafanir skulu gerðar til þess að vekja athygli sjómanna á upplýsingum um sérstakar hættur, svo sem með opinberum tilkynningum, sem hafi að geyma þýðingarmiklar leiðbeiningar.

10. gr.

Eftir því sem við á skulu aðildarríki með aðstoð samtaka ríkisstjórna og annarra alþjóðastofnana, með samstarfi sín á milli leitast við að koma á sem mestu samræmi í öðrum aðgerðum til varnar gegn slysum við vinnu.

11. gr.

Formlegar fullgildingar á þessari samþykkt skulu sendar framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar til skrásetningar.

12. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar, sem hafa látið framkvæmdastjórnann skrá fullgildingar sínar.

2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að fullgildingar tveggja aðildarríkja hafa verið skráðar hjá framkvæmdastjórnunum.

3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, tólf mánuðum eftir að fullgilding þess hefur verið skráð.

13. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að liðnum tíu árum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkynningu um uppsögn skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar til skrásetningar. Slík uppsögn öðlast ekki gildi fyrr en ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.

2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri tölulið, rétt þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni í annað tíu ára tímabil, og síðan getur það sagt þessari samþykkt upp að loknu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

14. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum Alþjóðavinnu- og atvinnuáskrifstofunnar skráningu allra fullgildinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.

2. Þegar framkvæmdastjórinn tilkynnir aðildarríkjum stofnunarinnar skrásetningu annarrar fullgildingarinnar, sem honum berst, skal hann vekja athygli þeirra á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

15. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna til skrásetningar samkvæmt 102. grein sáttmála Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfarandi greina.

16. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnuáskrifstofunnar kann að álita það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir Allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

17. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:

- a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 13. greinar hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
- b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.

2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

18. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal III.

Tillaga nr. 137 um starfsþjálfun sjómanna.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáskrifstofunnar hefur ákveðið að samþykkja tiltekna ábendingar um starfsþjálfun sjómanna, sem er sjötta mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi, gerir það í dag hinn 28. október 1970 eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um starfsþjálfun sjómanna, 1970:

I. Gildissvið.

1. (1) Tillaga þessi tekur til allrar þjálfunar, sem miðar að því að búa menn undir störf á hafskipum, hvort sem þau eru í eigu hins opinbera eða einkaaðila og notuð eru til flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni, eða skipum, sem notuð eru til þjálfunar eða rannsóknarstarfa. Með lögum eða reglugerðum, gerðardómsúrskurðum eða heildarsamningum, eftir því sem við á í hverju landi, skal kveða á um það, hvenær skip skuli teljast hafskip.

(2) Þessi tillaga tekur til þjálfunar til starfa á þilfari, í vélarrúmi, við fjar-skiptatæki eða matreiðslu- og framreiðslustörf eða til annarrar sjóvinnu. Hún tekur ekki til fiskimanna.

II. Markmið þjálfunar.

2. Aðalmarkmið þjálfunar sjómanna ætti að vera:
- að viðhalda og efla afköst í siglingum sem atvinnugrein, svo og starfshæfni og afkastagetu sjómanna með fullu tilliti til menntunarþarfa þeirra og efnahagslegra og félagslegra hagsmuna landsins;
 - að viðhalda og auka kröfur til slysavarna á kaupskipum bæði á hafi úti og í höfnum til þess að draga úr slysaþættu;
 - að hvetja nægilega marga hæfa menn til þess að gera farmennsku að ævistarfi;
 - að tryggja það, að allir nýliðar fái tilhlýðilega frumbjálfun í landi, að svo miklu leyti sem unnt er, eða um borð í skipi;
 - að veita möguleika til þjálfunar og endurbjálfunar í öllum greinum sjóvinnu í hlutfalli við ríkjandi og áætlaða vinnuafleiðinguna kaupskipaflotans;
 - að veita þá möguleika til þjálfunar, sem nauðsynlegir eru til þess að tæknilegar framfarir á sviði reksturs, skipstjórnar og öryggis komi að notum;
 - að allir sjómenn, sem til þess eru hæfir, eigi kost á þjálfun til frama í starfi og æðstu stöðu um borð í skipi og aðstoða þá á þann hátt til þess að auka starfshæfni sína, afkastagetu og ánægju í starfi;
 - að veita sjómönnum í hinum ýmsu greinum og stigum viðeigandi raunhæfa þjálfun;
 - að tryggja það, eftir því sem við verður komið, að þeir, sem þjálfunar hafa notið, komist í starf.

III. Skipulagning og stjórn.

A. Skipulag og samvinna.

3. Í stefnumyndun ríkis í fræðslu- og þjálfunarmálum ættu hlutaðeigandi stjórnvöld í ríkjum, þar sem skipaútgæta er, eða fyrirhugað er að byggja upp þann atvinnuveg, að tryggja það, að í hinu almenna þjálfunarkerfi sé nægilega séð fyrir þjálfun sjómanna til þess að ná þeim markmiðum, sem sett eru í 2. gr. þessarar tillögu.

4. Nú leyfa aðstæður í landinu ekki, að komið sé á fót þjálfun fyrir allar greinar eða stig sjómennsku og skal þá leita samvinnu við önnur ríki og alþjóðastofnanir um sameiginlega starfsþjálfun þeirra sjómanna, sem ekki er unnt að veita þjálfun í landinu.

5. (1) Starfsskrár allra þeirra stofnana, sem í hverju landi annast þjálfun sjómanna, hvort sem þær eru starfræktar af hinu opinbera eða einkaaðilum, skulu samræmdar eftir viðurkenndum kröfum í landinu.

(2) Slíkar starfsskrár skulu samdar í samvinnu við stjórnardeildir, fræðslustofnanir og aðra aðila, sem hafa nána þekkingu á starfsþjálfun sjómanna, og þær skulu þannig úr garði gerðar, að þær uppfylli rekstrarþörf útgerðarinnar eins og hún er metin í samráði við samtök útgerðarmanna og sjómanna.

6. Þeir, sem semja þessar starfsskrár ættu sérstaklega:

- að viðhalda nánu sambandi milli þjálfunarstofnana og allra þeirra, er hlut eiga að máli, til þess að þjálfunin fylgi þörfum atvinnugreinarinnar;
- að heimsækja reglulega verknámsskóla, sem þeir eiga hlut að og þekkja til fullnustu starfsskrár, sem farið er eftir;
- að sjá um að upplýsingum um möguleika til þjálfunar sé dreift til allra, sem hlut eiga að máli;
- að taka þátt í uppsetningu og framkvæmd hagnýtra þjálfunarkerfa fyrir sjómenn;
- að taka þátt í að semja hinar almennu reglur um þjálfun, sem um ræðir í 11. grein;
- að taka þátt í samningu fyrirmynda að vottorðum við hæfi hinna ýmsu starfsgreina innan sjómannastéttarinnar;

g. að stuðla að beinni samvinnu milli þjálfunarstofnana og þeirra, sem annast ráðningar;

7. Hlutaðeigandi stjórnvöld og stofnanir ættu í samvinnu við samtök útgerðarmanna og sjómanna að sjá til þess, að allar upplýsingar um starfsþjálfun á vegum hins opinbera og einkaaðila og um skilyrðin til að komast í atvinnu við siglingar séu aðgengileg þeim, sem veita leiðbeiningar um stöðuval og starfsfræðslu, vinnu- miðlunum hins opinbera og stofnunum, sem annast starfslega og tæknilega þjálfun.

8. Hlutaðeigandi stjórnvöld og stofnanir ættu að leitast við að tryggja það:

- a. að aðstaða hjá skipasmíðastöðvum, vélaverkstæðum, franleiðendum skipsbúnaðar, siglingatækja o. fl. sé nýtt í sambandi við þjálfun yfirmanna og undirmanna, þar sem unnt er að koma því við;
- b. að þeir, sem hlotið hafa viðeigandi og viðurkennda þjálfun gangi að öðru jöfnu fyrir um vinnu.

9. (1) Starfsskrár fyrir þjálfunarnámskeið skulu endurskoðaðar reglulega og þær lagaðar eftir kröfum tímans með tilliti til framþróunar atvinnugreinarinnar.

(2) Við endurskoðun starfsskráanna skal hafa til hliðsjónar „Document for Guidance, 1968“ ásamt síðari breytingum, sem samið var sameiginlega af Alþjóðavinnuálastofnuninni og Alþjóðasiglingamálastofnuninni og samþykkt af báðum þessum stofnunum, en þetta leiðbeiningaskjal fjallar ýtarlega um tæknileg atriði, sem sérstaklega varða öryggi mannlífa á hafinu.

B. Fjármögnun.

10. (1) Starfsþjálfun sjómanna skal skipulögð á kerfisbundinn hátt og byggjast á traustum fjárhagsgrundvelli með tilliti til ríkjandi og fyrirhugaðrar þarfar og þróunar skipaútgerðar.

(2) Þar sem það á við, ætti ríkið að veita fjárframlög, til þjálfunar, sem sveitarstjórnir eða einkaaðilar annast. Þessi framlög geta verið í formi almennra styrkja eða í því fólgin, að lagt sé til land, byggingar eða sýningarefni, svo sem bátar, vélar, stjórnþaki og önnur áhöld, ókeypis tilsögn, námsstyrkir eða greiddur námskostnaður fyrir nemendur í dagskólum, heimavistarskólum eða skólaskipum.

(3) Skortur á fé eða möguleikum til þjálfunar ætti ekki að standa í vegi fyrir því, að sjómenn geti komizt í æðstu stöður á skipi. Þess vegna ættu sjómenn að geta unnið sér inn eða fengið nægilegt fé til þess að gera þeim kleift að afla sér nægilegrar þjálfunar.

(4) Þjálfun sjómanna í stöðvum, sem reknar eru af hinu opinbera, ætti að vera ókeypis fyrir þá, ef unnt er að koma því við.

(5) Endurþjálfun, sem nauðsynleg er vegna tilkomu tæknilegra nýjunga, ætti að vera hlutaðeigandi sjómönnum að kostnaðarlausu. Meðan á slíkri endurþjálfun stendur, ættu sjómenn að fá hæfilega greiðslu. Ef útgerðarmaður sendir sjómenn á námskeið til slíkrar endurþjálfunar, ættu þeir að fá sitt fasta kaup að fullu greitt.

C. Skilyrði til þjálfunar.

11. Skilyrði til þjálfunar skulu sett í samræmi við þær kröfur, sem í hverju einstöku landi þarf að uppfylla til þess að geta öðlast hin ýmsu hæfnisskírteini sjómanna. Sér í lagi ætti að kveða á um:

- a. læknisskoðun, sem þeir þurfa að undirgangast, sem taka þátt í þjálfun, þ. á m. röntgenmyndun brjósthol, sykursýkisrannsókn og rannsókn á sjón og heyrn. Kröfur þær, sem gerðar eru við slíkar rannsóknir geta verið mismunandi eftir þeim störfum, sem hlutaðeigandi menn ætla sér að inna af höndum, en þær ættu aldrei að vera minni en þær heilsufarslegu kröfur, sem gerðar eru til þeirra, sem ætla að stunda sjómennsku;
- b. þá almennu menntun, sem krafist er til þátttöku í starfsþjálfun, sem veita á rétt til hæfnisskírteina;

- c. það námsefni, sem tekið skal með í námsskrá svo sem siglingafræði, sjómennska, loftskýtafræði, raffræði, vélfræði, matreiðsla og framreiðsla og samskipti manna;
- d. hvers konar próf skulu tekin að loknum námskeiðum, sem krefjast prófs;
- e. á hvern hátt stjórnvöld tryggja það, að kennaralið þjálfunarstöðvar hafi nauðsynlega reynslu og hæfileika þar á meðal starfslega og fræðilega þekkingu á tæknilegum og starfslegum framförum.

IV. Áætlanir um þjálfun.

12. Hinar ýmsu áætlanir um þjálfun ættu á raunhæfan hátt að miðast við störf, sem unnin eru um borð í skipum. Þær skulu endurskoðaðar á vissum fresti og skulu fullnægja kröfum tímans hverju sinni og fylgja tæknilegum framförum. Í þessum áætlunum ætti, eftir því sem við á, að felast eftirfarandi:

- a. þjálfun í siglingafræði, sjómennsku, skipsstjórn, merkjasendingum, meðhöndlun farms og hleðslu, viðhald skipa og önnur atriði, sem varða rekstur kaupskipa;
- b. þjálfun í notkun rafeindatækja og annarra hjálpartækja svo sem loftskýta-tækja, talstöðva, ratsjár, miðunartækja og áttavita;
- c. fræðileg og verkleg kennsla í meðferð hjörgunartækja og eldvarnatækja, aðferðir til að hjarga sér úr sjávarháska og önnur atriði varðandi öryggi mannlífa á hafinu;
- d. fræðileg og verkleg kennsla í rekstri, viðhaldi og viðgerðum á aðalafvlélum og hjálparvélum, þar sem lögð sé áhersla á þær gerðir tækja þ. á m. rafbúnaðar, sem notaður er í skipum hlutaðeigandi lands;
- e. menntun starfslíðs eftir því sem við á, að því er tekur til þeirra, sem ætla að starfa sem brytar, matreiðslumenn, þjónar eða við önnur störf í eldhúsi og sé tekið tillit til þess hvaða kröfur eru gerðar á mismunandi gerðum skipa;
- f. þjálfun í slysavörnum um borð í skipum, einkum að því er varðar öruggar vinnuaðferðir í öllum starfsgreinum og sé persónulegt öryggi þáttur í starfsþjálfun, þjálfun í hjálpi í viðlögum, sjúkrahjálpi og öðrum skyldum atriðum, heilsurækt og líkamsþjálfun, einkum í sundi. Þjálfun í sjúkrahjálpi og sér í lagi sérstök þjálfun fyrir þá, sem ætlað er að annast sjúkrahjálpi um borð, ætti jafnan að miðast við leiðbeiningar um sjúkrahjálpi, sem hlutaðeigandi stjórnvald hefur samið og fulla hagnýtingu lækniþjónustu með fjarskiptum;
- g. fræðsla um efni, sem hefur almennt menntunargildi, að því er tekur til lærlinga innan 18 ára aldurs;
- h. fræðsla um frumatriði löggjafar um félags- og vinnumál, er snerta rekstur kaupskipa og samskipti vinnuveitenda og launþega, reglur varðandi sjómenn, fjárhagsmál í sambandi við flutninga, sjóvátryggingar, siglingarlög o. fl.;
- i. fræðsla um verkstjórn þ. á m. atriði, sem varða samskipti við starfsfólk og verknám.

13. Áætlanir um þjálfun ættu m. a. að miða að því, að undirbúa lærlingana til þess að fá hæfnisskírteini og ættu eftir því sem við á, að uppfylla þær kröfur sem í landinu eru gerðar til þess að geta öðlast réttindi. Þær skulu kveða á um viðeigandi starfsþjálfun og taka tillit til lágmarksaldurs og lágmarksstarfsreynslu, sem hlutaðeigandi stjórnvald hefur ákveðið í sambandi við hin ýmsu stig skírteina. Einnig skal taka tillit til annarra skírteina, sem viðurkennd eru í landinu.

14. Hin mismunandi námskeið ættu að standa nægilega lengi til þess að lærlingarnir geti numið það námsefni, sem kennt er, og þau ættu að miðast við atriði eins og:

- a. hverrar þjálfunar er krafist til þeirrar stöðu á skipum, sem námskeiðin miðast við;
- b. hvaða menntun og aldur er skilyrði til þátttöku í námskeiðinu;
- c. fyrri starfsreynslu lærlingsins.

V. Almenn námskeið fyrir sjómenn.

15. Unglingar, sem ekki hafa neina reynslu af sjómennsku, ættu að eiga kost á frumþjálfun til þess að þeir geti kynnt aðstæðum og öruggum starfsaðferðum um borð í skipum, eða, þar sem það á við og því verður viðkomið, að þeir eigi kost á undirbúningsnámskeiðum þar sem þeir séu þjálfaðir til þeirra skyldustarfa, sem skipverjar þurfa að inna af höndum á þilfari, í vélarrúmi eða við matreiðslu- og framreiðslustörf og þeir öðlist sjálfstjórn og ábyrgðartilfinningu.

16. Einnig ætti að sjá fyrir námskeiðum eða fræðslu til þess að gera ungl- ingum, sem til þess eru hæfir, mögulegt að búa sig undir að afla sér lögákveðinna vottorða eða prófskirteina, sem á hverjum tíma gilda í kaupskipaflota viðkomandi lands bæði fyrir yfirmenn og undirmenn.

17. Þjálfun til frama í starfi ætti m. a. að veita með stuttum námskeiðum í sjómannaskólum og tæknistofnunum, svo og með bréfanámskeiðum, sem sérstak- lega séu miðuð við þarfir ákveðinna flokka yfirmanna og undirmanna og þær stöð- ur, sem þeir sækjast eftir.

VI. Framhaldsþjálfun.

18. (1) Yfirmenn og undirmenn, sem til þess eru hæfir, ættu að eiga kost á námskeiðum til endurþjálfunar, upprifjunar, kynningar og hækkunar í stöðu til þess að auka og efla tæknilega hæfni sína og þekkingu, til þess að fylgjast með tæknilegum breytingum einkum varðandi þróun sjálfvirkni í skipum og til þess að mæta þörfinni fyrir nýjar starfsaðferðir um borð í skipum.

(2) Slík námskeið má t. d. nota til úrbótar venjulegum námskeiðum og til þess að veita frekari og sérhæfðari þjálfun, sem opni mönnum leið til frama í starfi og enn fremur að veita hlutaðeigandi starfsliði viðtækari þekkingu á sviði rafeindafræði.

(3) Sérstakan gaum ætti að gefa að hæfni skipstjóra, annarra yfirmanna og undirmanna til þess að stjórna nýjum gerðum skipa af öryggi.

19. Þar sem greiða má fyrir þjálfun með því móti, ættu útgerðarmenn að gefa hæfum sjómönnum á skipum sínum orlof til þess að sækja námskeið í landi í við- eigandi skólum, svo að þeir geti aukið hæfni sína, kynnt nýrri tækni og tækjum og búið sig undir hækkun í stöðu. Menn, sem gegna störfum yfirboðara á skipum, ættu að taka virkan þátt í að hvetja til slíkrar þjálfunar.

VII. Þjálfunaraðferðir.

20. Þær þjálfunaraðferðir, sem valdar eru, ættu að vera eins raunhæfar og unnt er með tilliti til fræðsluformsins, reynslu lærlinganna, almennrar menntunar og aldurs, svo og kennslugagna og fjárframlaga, sem fyrir hendi eru.

21. Verklegr þjálfun, sem krefst virkrar þátttöku lærlinganna sjálfra, ætti að vera veigamikill þáttur í allri þjálfunarstarfsemi. Þessu má koma þannig fyrir, að sjó- menn skráist á kaupskip til þjálfunar um tíma á sjó, eða vinni á vélaverkstæðum, í skipasmíðastöðvum eða á skrifstofum skipafélaga.

22. Á æfingaskipum, sem þjálfunarstofnanir nota, ætti að veita verklega fræðslu í skipstjórn, sjómennsku, stjórn og viðhaldi véla og öðrum störfum á sjó, svo og viðtæka fræðslu um öryggismál.

23. Kennslutæki eins og eftirlíkingar, vélar, bátalíkön, skipsbúnaður, björg- unartæki, hjálpartæki við skipstjórn og lestunartæki, ætti að nota við þjálfun. Slík tæki ætti að velja með tilliti til þeirra véla og búnaðar, sem líklegt er að lærling- urinn þurfi að nota um borð.

24. Kvikmyndir og önnur sýningartæki skulu notuð þar sem við á,

- a. auk, en ekki í stað, kennslutækja, sem lærlingarnir nota við verklegar æfingar;
- b. til undirbúningsfræðslu á sérstökum sviðum, svo sem við tungumálakennslu.

25. Fræðileg þjálfun og almenn fræðsla, sem veitt er á námskeiðum, ætti að miðast við þá bóklegu og verklegu þekkingu, sem krafist er af sjómönnum.

VIII. Fjölpjódleg samvinna.

26. Ríki ættu að vinna saman að eflingu starfsþjálfunar sjómanna. Í sumum tilvikum getur verið mjög mikilvægt að slík samvinna takmarkist við sérstök svæði.

27. Í þessu sambandi gætu ríkin haft samvinnu við Alþjóðavinnuumála- stofnunina og aðrar alþjóðastofnanir einkum Alþjóðasiglingamálastofnunina eða önnur ríki:

- a. um ráðningu og þjálfun kennaraliðs;
- b. um að koma upp og bæta aðstöðu til þjálfunar fyrir yfirmenn og undirmenn;
- c. um að koma á fót sameiginlegri þjálfun með öðrum ríkjum þar sem þess er þörf;
- d. um að veita völdum lærlingum og kennaranemum frá öðrum löndum aðstöðu til þjálfunar og að senda lærlinga og kennaranema til annarra landa;
- e. um að skipuleggja milliríkjaskipti á starfsliði, upplýsingum og námsefni svo og fjölpjódleg námskeið og vinnuhópa;
- f. um útvegum hæfra og reyndra kennara til sjómanskóla í öðrum löndum.

IX. Áhrif á fyrri tillögur.

28. Þessi tillaga kemur í stað Tillögu um starfsþjálfun sjómanna frá 1946.

Fylgiskjal IV.

Tillaga nr. 138 um velferðarmál sjómanna á hafi úti og í höfn.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuumálastofnunarinnar, er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuumála- skrifstofunnar,

minnist ákvæðanna í Tillögu frá 1936 um velferð sjómanna í höfnum,

gerir sér ljósa hina miklu þörf fyrir aðgerðir til velferðar sjómanna bæði í höfn og á hafi úti og einkum í ljósi hinna miklu breytinga útgerðarinnar, þörfina fyrir stöðuga þróun hins fyrrnefnda og aukna þýðingu þess síðara,

hefur í huga mikilvægi þess að viðurkenna hlutverk lögboðinna stofnana og félaga áhugafólks á þessu sviði og að leitað sé sérfræðilegrar aðstoðar þeirra,

hefur ákveðið að samþykkja tilteknar ábendingar um velferðarmál sjómanna á hafi úti og í höfn, en það er 7. mál á dagskrá þessa þings og þar sem það hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi, gerir þingið í dag, hinn 29. október 1970, eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um velferðarmál sjómanna, 1970:

I. Skipulag og fjármögnun velferðarmála.

1. Störf að velferðarmálum ætti að skipuleggja á kerfisbundinn hátt og fjárhagsgrundvöllur þeirra ætti að vera vel tryggður.

2. Velferðarþjónustu ætti að endurskoða oft til þess að tryggja það, að hún fylgist með þeim breytingum á þörfum sjómanna, sem leiðir af tæknilegum, reksturslegum eða öðrum breytingum í siglingamálum.

3. Til ættu að vera velferðarnefndir er taki til landsins alls, landshluta eða einstakra hafna, en í þeim skulu eiga sæti fulltrúar félagssamtaka útgerðarmanna og sjómanna, fulltrúar hlutaðeigandi stjórnvalda og ennfremur fulltrúar félagssamtaka og félagsmálastofnuna, sem hlut eiga að máli, eftir því sem æskilegt og viðeigandi þykir.

4. Hlutverk þessara nefnda ætti m. a. að vera í því fólgið að kanna þarfirnar og aðstoða við og samræma aðgerðir í velferðarmálum í umdæmum sínum.

5. Ræðismenn og umboðsmenn erlendra velferðarstofnana á hverjum stað ættu að starfa með velferðarnefndum landshluta og hafna eftir því sem við á.

6. Ráðstafanir ætti að gera til þess að tæknilega hæft fólk sé ráðið til fullra starfa að velferðarmálum auk sjálfboðaliða.

7. Þar sem mikill fjöldi sjómanna af ýmsu þjóðerni þarfnast aðstöðu svo sem gistihúsa, klúbba eða möguleika til íþróttaiðkana í tiltekinni höfn, ættu hlutaðeigandi stjórnvöld eða stofnanir í heimalöndum sjómanna eða skráningarlöndum skipa að hafa samráð og samvinnu við stjórnvöld eða stofnanir í því landi, þar sem höfnin er og sín á milli, í því skyni að samræma aðstöðina og til þess að afstýra tvíverknaði.

8. Til þess að stuðla að betra skipulagi á velferðar- og fristundastarfsemi og auka notkun þeirra hluta, sem eru um borð í skipum til notkunar í þessu skyni, ætti fræðsla um velferðarstarfsemi um borð að vera þáttur í þjálfunarnámskeiðum fyrir undirmenn og yfirmenn. Taka ætti til athugunar að ráða á ver slunarskip öðru hvoru um tíma yfirmann, sem sérstaklega sé þjálfður í slíkum störfum.

II. Húsnæði í höfnum.

9. Gistihús eða heimili fyrir sjómenn ættu að vera í öllum alþjóðlegum höfnum þar sem þeirra er þörf. Þau skulu búin þægindum til jafns við góð gistihús og þar sem því verður við skomið skulu þau staðsett í góðu umhverfi og ekki í næsta nágrenni hafnarinnar.

10. Þessir gististaðir skulu opnir sjómönnum allra þjóða án tillits til litarháttar, kynþáttar eða trúarbragða. Án þess að brjóta á nokkurn hátt í bága við þessa aðalreglu, getur reynst nauðsynlegt í einstökum höfnum að veita ýmis konar ólík þægindi, sem eru sambærileg að gæðum en miðast við venjur og þarfir mismunandi flokka sjómanna.

11. Þar sem nauðsyn krefur og því verður við komið ætti að sjá til þess að rúm sé fyrir fjölskyldur sjómanna á sjómannaheimilum og gistihúsum.

12. Verði á fæði og húsnæði á sjómannaheimilum og gistihúsum skal haldið innan sanngjarnra marka.

13. Sjómannaheimili og gistihús skulu vera undir hæfilegu eftirlit á sama hátt og aðrar sambærilegar stofnanir.

III. Almennar velferðarráðstafanir í höfnum og um borð í skipum.

14. Ríkisstjórnir ættu að gera ráðstafanir til þess að greiða fyrir frjálsri dreifingu milli skipa, birgðastöðva og velferðarstofnana á efni til tólmstundaiðju, svo sem kvikmyndum, bókum, blöðum og íþróttatækjum til afnota fyrir sjómenn um borð í skipum og í velferðarstofnunum í landi.

15. Allt ætti að gera til þess að sendingar á pósti sjómanna séu svo öruggar og hraðar sem kostur er. Einnig skal leitast við að koma í veg fyrir, að sjómenn séu krafðir um aukaburðargjald, þegar breyta þarf ákvörðunarstað vegna atvika, sem þeir ekki ráða við.

16. Við sanngjörnu verði og á eðlilegum tíma ættu sjómenn að eiga kost á flutningi, þegar þeir þurfa að komast frá höfnum inn til miðborgar.

17. Eftir megni skal leitast við að gefa yfirmönnum og undirmönnum landgönguleyfi svo fljótt sem unnt er eftir komu skips í höfn.

18. Til þess að viðhalda fjölskylduböndum sjómanna í hinni sérstöku starfsaðstöðu þeirra, skal hvetja til þess, að þeir fái orlof til að dvelja heima hjá sér á hæfilegum fresti.

19. Að teknu tilliti til landslaga, alþjóðalaga eða reglugerða skulu gerðar ráðstafanir til þess, að bæði yfirmenn og undirmenn fái svo fljótt sem unnt er eftir komu skips leyfi til þess að fá konur sínar, skyldfólk og vini í heimsókn um borð.

20. Taka skal til athugunar þann möguleika að leyfa konum sjómanna að fara í ferð með mönnum sínum við og við, þegar því, verður við komið og sanngjarnt þykir. Konur, sem þannig fylgja mönnum sínum ættu að vera slysa- og sjúkra-tryggðar. Útgerðarmaðurinn ætti að veita sjómanninum aðstoð við að ganga frá slíkri tryggingu.

21. Þar sem því verður við komið og það hentar ætti að taka til athugunar að hafa sölubúðir um borð fyrir yfirmenn og undirmenn, enda brjóti það ekki í bága við þjóðlegar, trúarlegar eða félagslegar venjur.

22. Þar sem því verður við komið ætti að taka til athugunar að láta í té aðstöðu til að sýna kvikmyndir, horfa á sjónvarp og stunda handíðir og lestur.

IV. Aðstaða til frístundaiðju í höfnum og um borð í skipum.

23. Í öllum alþjóðlegum höfnum ætti að koma á fót eða efla stöðvar með húsa- kynnum fyrir samkomur og frístundaiðju þar sem þeirra er þörf.

24. Stuðla skal að heilbrigðri tómstundaiðju, svo sem með því að veita mönnum aðstöðu til að vinna að hugðarefnum sínum, stunda íþróttir og leiki og ferðast til áhugaverðra staða. Skal þessi starfsemi skipulögð af sjómönnum og fyrir þá með aðstoð velferðarstofnana í höfnum eftir því sem við á. Um borð í skipum ætti að vera aðstaða til sunds þar sem því verður við komið.

25. Þar sem mögulegt er að koma því við, ættu allir sjómenn, sem koma í höfn, að eiga kost á þátttöku í íþróttum og útilífi. Í þessu skyni ætti að veita fullnægjandi aðstöðu t. d. með því að sjá fyrir íþróttasvæðum fyrir sjómenn eða veita þeim aðgang að íþróttasvæðum, sem fyrir eru.

26. Vera ætti samvinna milli hlutaðeigandi stjórnvalda í hinum ýmsu löndum, félagssamtaða útgerðarmanna og sjómanna, velferðarstofnana og skipstjóra um að stofna til alþjóðlegra íþróttakeppna sjómanna, svo sem í kappróðri á björgunar- bátum, frjálsum íþróttum og knattspyrnu.

V. Aðstaða til fræðslu og menntunar í höfnum og um borð í skipum.

27. Í starfsþjálfun sjómanna ætti að felast fræðsla og upplýsingar um atriði, sem varða velferð þeirra þ. á m. hættur fyrir heilsu þeirra.

28. Dreifa skal meðal sjómanna upplýsingum um þægindi, sem almenningur á aðgang að í höfnum, sem þeir koma til, einkum að því er varðar samgöngur, velferðar- og fræðslumál og trúarsamkomustaði, svo og um þau þægindi, sem eru til handa sjómönnum sérstaklega. Þessar upplýsingar gætu verið í bæklingi formi sem prentaður væri á mörgum tungumálum og innihéldi einnig kort af borginni og höfninni.

29. Hvetja skal til áhugaverðra og menntandi frístundaiðkana um borð í skipum með því að sjá fyrir viðeigandi bókakosti og aðstoð við frístunda- og skemmti- störf.

30. Sjómenn ættu að eiga kost á þátttöku í bréfanámskeiðum um efni, sem þeir hafa áhuga fyrir. Önnur fræðslutæki svo sem sýningarvélur, filmur frá kvikmynda- söfnum og segulbandstæki ætti að láta í té einstökum skipum eftir því sem við á.

Fylgiskjal V.

Tillaga nr. 139 um vinnuvandamál, sem fylgja tæknilegum framförum um borð í skipum.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuála- skrifstofunnar,

telur, að á tímum hraðfara breytinga á rekstri verslunarskipa bæði hvað snertir tæknilegar og skipulagslegar aðferðir, svo og fjárhagsleg atriði, sé þess þörf að gefa sérstakan gaum að vandamálum í sambandi við vinnu, sem orsakast geta af slíkum breytingum, með það fyrir augum að vernda og bæta kjör sjómanna, sjá verslunarflotanum fyrir nægu vinnuafli og almennt að tryggja öllum þeim, sem hlut eiga að máli, sem mestar hagsbætur af tæknilegum framförum,

telur ennfremur, að við gerð og framkvæmd áætlana um vinnuafli, sem gerðar eru í samræmi við alþjóðlega áætlun Alþjóðavinnuáætlunarskrifstofunnar um vinnuafli, sé nægilegt tillit tekið til breytinga á þörfum útgerðarinnar fyrir vinnuafli,

minnist þess, að kostur er á aðstoð Alþjóðavinnuáætlunarskrifstofunnar við gerð áætlana um mannafla þ. á m. við að koma á fót og breyta þjálfun sjómanna svo að hún uppfylli þarfir verslunarskipa nútímans.

minnist gerðra samþykktar og tillagna, sem snerta kunna vandamál í sambandi við vinnu og orsakast af tæknilegum framförum, sérstaklega Samþykktar um skráningu sjómanna, 1920 Samþykktar um eftirlaun sjómanna, 1946, Samþykktar og Tillögu um vinnumiðlun, 1948, Tillögu um uppsögn vinnu 1963 og Samþykktar og Tillögu um stefnu í atvinnuáætlun, 1964,

telur að mikilvægt sé að gera starfsáætlun, er sérstaklega miði að því að fullnægja þörfum kaupskipaflotans,

hefur ákveðið að samþykkja tilteknar ábendingar um vandamál, sem orsakast af tæknilegum framförum og nýjungum um borð í skipum, en það er 4. mál á dagskrá þessa þings, og þar sem það hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi, gerir þingið í dag, hinn 29. október 1970 eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um vinnu sjómanna (tæknilegar framfarir) 1970:

I. Áætlanir um mannafla.

1. Sérhvert aðildarríki, sem hefur verslunarflota, ætti að sjá til þess að gerðar séu áætlanir um mannafla á flotanum innan ramma þeirrar stefnu, sem ríkið fylgir í atvinnuáætlun.

2. Við samningu slíkra áætlana um mannafla ætti að taka tillit til:

- a. niðurstöðu tímabundinna athugana á því hve mikið vinnuafli er á kaupskipaflotanum, hvers eðlis og hve mikil vinnan er, hvernig vinnuaflið skiptist t. d. eftir aldri og starfsgreinum og hverra breytinga má vænta á þessum sviðum;
- b. rannsóknna á tilhneigingum í þróun nýrrar tækni í siglingum, bæði heima og erlendis, m. a. í sambandi við skipulagsbreytingar á þessari atvinnugrein í formi
 - (i) breyttra aðferða í rekstri skipa, bæði tæknilegra og skipulagslegra, og
 - (ii) breytinga á skipshöfn og starfssviði á mismunandi gerðum skipa,
- c. áætlana um sennilegar framtíðarþarfir fyrir sjómenn til mismunandi starfa, sem byggðar eru á undangengnum athugunum.

3. Slíkar áætlanir um mannafla ættu að miða að því að veita útgerðarmönnum og sjómönnum svo og þjóðinni í heild sem mestar hagsbætur af tæknilegum framförum og að vernda sjómenn fyrir auknu erfiði þegar störf þeirra verða fyrir áhrifum frá þessari þróun.

4. (1) Ef fulltrúar samtaka útgerðarmanna og sjómanna semja ekki áætlanir um mannafla, ætti að hafa samráð við þá um samningu þessara áætlana og síðari lagfæringar á þeim. Einnig ætti að leita eftir samvinnu og þátttöku þessara samtaka í verklegri framkvæmd þessara áætlana.
- (2) Útgerðarmenn og sjómenn og hin ýmsu félagssamtök þeirra ættu að hafa reglulega samráð sín á milli um þau vinnuvandamál, sem orsakast af tæknilegum breytingum.

II. Ráðningar og vinnumiðlun.

5. Við ráðningar sjómanna á kaupskipafлотann ætti að hafa hliðsjón af gildandi mannaflááætlunum og horfum, sem í þeim felast.
6. (1) Auðvelda ætti tilflutning vinnuafslisins á kaupskipum með starfrækslu virkrar vinnumiðlunar.
- (2) Þegar ráðning sjómanna er falin sérstökum vinnumiðlunarskrifstofum og þessar skrifstofur annast einnig útvegum vinnu í landi, ætti að auðvelda slíkar ráðningar með náinni samvinnu þessara skrifstofa við hinar almennu vinnumiðlunarskrifstofur.
7. (1) Með tilliti til eðlilegrar fækkunar ættu ábyrgir aðilar að gera ráðstafanir til þess að afstýra eða draga úr svo sem unnt er áhrifum verulegrar fækkunar starfandi sjómanna. Skal það gert með ráðum eins og þeim að veita atvinnumöguleika á sem flestum gerðum skipa, svo og með þjálfun og endurþjálfun þar sem við á.
- (2) Val þeirra sjómanna, sem fækkun bilnar á, ætli að fara fram eftir viðurkenndum reglum og byggjast á grundvelli, sem hæfir hinum sérstöku aðstæðum í siglingum.
8. Til leiðbeininga fyrir sjómenn og væntanlega sjómenn ættu þeir að eiga aðgang að nýjustu upplýsingum um tæknilegar breytingar um borð í skipum.

III. Þjálfun og endurþjálfun.

9. Þar sem tæknilegar breytingar gera það nauðsynlegt að kanna þörfina fyrir þjálfun sjómanna til þess að hjálpa þeim til að aðlaga sig þessum breytingum, ætti að haf hliðsjón af Tillögu um starfsþjálfun sjómanna, 1970.
10. Nú eru líkur til þess, að breytingar á störfum eða hæfniskröfum vegna tæknilegra breytinga bitni á sjómönnum og ætti þá að taka til endurskoðunar grundvallarþjálfun hlutaðeigandi þ.á.m. sérhæfðra manna, svo að tekið verði tillit til þessara breytinga og tryggt sé, að sjómenn séu nægilega þjálfaðir til þeirra starfa, sem þeim eru ætluð.
11. Þegar hinar tæknilegu breytingar eru þess eðlis, að það sé nauðsynlegt, ætti að athuga möguleika á endurþjálfun sjómanna til þess að gera þeim fært að færa sér að fullu í nyt þá möguleika, sem þessar breytingar hafa í för með sér.
12. Hafa skal samráð við félagssamtök útgerðarmanna og sjómanna, og þau skulu hafa samráð sín á milli, þegar tæknilegar breytingar eru líklegar til þess að leiða til breytinga á stærð skipshafnar eða hæfniskröfum eða verulegra breytinga á skyldum og störfum hinna ýmsu starfsstétta sjómanna.
13. Breytingar á skyldum og störfum hinna ýmsu starfsstétta sjómanna ætti að útskýra vel fyrir hlutaðeigendum og með nægum fyrirvara.

IV. Stöðugleiki í starfi og tekjum.

14. (1) Leggja ber áherslu á áætlanir, sem tryggja stöðugleika í starfi og tekjum sjómanna og nægilegt starfslið til að manna skipin.
- (2) Í slíkum áætlunum gætu t.d. verið ákvæði um vinnusamninga fyrir sjómenn með fullnægjandi hæfni við útgerðarfélag eða almennt í starfsgreininni.
15. Íhuga skal einnig það að veita sjómönnum einhvers konar bætur á atvinnuleysistímum annað hvort sem þátt í almannatryggingum eða á annan hátt.
16. (1) Leitast skal við að fullnægja þörfum sjómanna, einkum hinna öldruðu, sem eiga sérstaklega erfitt með að aðlagast tæknilegum breytingum.
- (2) Meðal þeirra ráðstafana, sem til greina koma, ætli að hafa í huga:
 - a. endurþjálfun í öðrum störfum með aðstoð hins opinbera og annarri fyrirgreiðslu, sem völ er á; og

- b. að innan almannatrygginga eða samkvæmt öðru kerfi séu veittar hæfilegar bætur til þeirra, sem hætta verða sjómennsku yngri en almennt gerist.

V. Alþjóðleg samvinna.

17. Til þess að koma í veg fyrir ofþjökun sjómanna á erlendum skipum, sem líklegt er að tæknilegar breytingar á skipum bitni á, ætlu ríkisstjórnir ásamt félögum útgerðarmanna og sjómanna, sem hlut eiga að máli, að taka tímanlega upp samræður og samvinnu í því skyni:

- a. að haga framboði þessara sjómanna eftir breyttri eftirspurn í heimalöndum þeirra skipa, sem þeir eru starfandi á; og
- b. að draga úr afleiðingum of mikils framboðs með því sameiginlega að beita ákvæðum þessarar tillögu.

Fylgiskjal VI.

Tillaga nr. 140 um loftræstingu í vistarverum skipverja og öðru tilteknu rými í skipum.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofunnar,

minnst þess, að samþykkt um vistarverur skipverja (endurskoðuð), 1949, hefur að geyma lágmarksákvæði um vistarverur skipverja um borð í skipum,

lítur svo á, að vegna hinna öru breytinga bæði á byggingu og rekstri skipa nú á tímum, sé unnt að koma á frekari umbótum á vistarverum skipverja,

hefur ákveðið að samþykkja tilteknar ábendingar um vistarverur skipverja, sem er 2. mál á dagskrá þingsins og þar sem það hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi, gerir þingið í dag, hinn 30. október 1970, eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um vistarverur skipverja (loftræsting) 1970:

1. (1) Öll skip 1000 rúmlesta og stærri, sem byggð eru eftir samþykkt þessarar tillögu, ættu að vera búin lofthitastillingu fyrir vistarverur skipverja. Undanskilin eru skip, sem eru reglulega í förum í tempruðu loftslagi þar sem þessa gerist ekki þörf.
- (2) Þar sem því verður við komið, ætti í slíkum skipum einnig að vera lofthitastilling í loftskeytaklefa og stjórnklefa vélar.
2. Hlutaðeigandi stjórnvald ætti að:
 - a. athuga möguleika á því að setja lofthitastillingu í skip minni en 1000 lestir, sem byggð eru eftir samþykkt þessarar tillögu;
 - b. athuga möguleika á því að búa skip, sem nú eru til, lofthitastillingu fyrir alla eða nokkra hluta vistarvera skipverja með því að breyta loftræstikerfum, sem fyrir eru, á þann veg, þegar meiri háttar breytingar á vistarverum eru gerðar.
3. Hvort sem lofthitakerfi er stjórnað frá einum stað eða í hverri vistarveru fyrir sig, skal það vera þannig úr garði gert:
 - a. að það haldi loftinu hæfilega heitu og röku með tilliti til loftsins úti fyrir og tryggi næga loftræstingu í öllu lofthitastilltu rými;
 - b. að það sé miðað við hinar sérstöku aðstæður á sjó og valdi ekki óþægilegum hávaða eða titringi.

Fylgiskjal VII.**Tillaga nr. 141 um varnir gegn skaðlegum hávaða í vistarverum skipverja og á vinnustöðum um borð í skipum.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar, er kom saman ~~komandi~~ til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970, eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar,

minnst þess, að samþykkt um vistarverur skipverja (endurskoðuð), 1949, hefur að geyma lágmarkskröfur um vistarverur skipverja um borð í skipum,

lítur svo á, að vegna hinna öru breytinga bæði á byggingu og rekstri skipa nú á tímum sé unnt að koma á frekari umbótum á vistarverum skipverja,

hefur ákveðið að samþykkja tilteknar ábendingar um vistarverur skipverja, sem er 2. mál á dagskrá þingsins og þar sem það hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi, gerir þingið í dag hinn 30. október 1970 eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um vistarverur skipverja (varnir gegn hávaða), 1970:

1. (1) Hlutaðeigandi stjórnvald hvernar siglingaþjóðar ætti ásamt með hlutaðeigandi alþjóðlegum stofnunum og fulltrúum félaga útgerðarmanna og sjómanna að athuga rannsóknir á vandamálum í sambandi við hávaða í skipum í því skyni að safna upplýsingum, sem á mætti byggja opinbera mælikvarða og reglur, svo að unnt sé að setja ákvæði til verndar sjómönnum gegn skaðlegum áhrifum frá hávaða, eftir því sem nauðsyn krefur.
- (2) Slík rannsókn ætti að taka til:
 - a. áhrifa, sem of mikill hávaði hefur á heyrn, heilbrigði og vellíðan sjómanna;
 - b. aðgerða, sem fyrirskipa ætti, til þess að draga úr hávaða í skipum og/eða vernda heyrn sjómanna.
2. Í ljósi þessarar rannsóknar ætti hlutaðeigandi stjórnvald hvernar siglingaþjóðar að setja ákvæði um að dregið skuli úr óhóflegum og skaðlegum hávaða í skipum og um vernd sjómanna gegn slíkum hávaða. Þetta ætti að gera svo fljótt sem það með sanngjörnu telst mögulegt.
3. Eftir því sem við á í ljósi rannsóknarinnar, gætu aðgerðir þær, sem til greina koma m. a. verið fólgnar í eftirfarandi:
 - a. að fræða sjómenn um hættur þær, sem heyrn og heilbrigði eru búnar af miklum langvarandi hávaða, og um rétta notkun tækja og hlífa til heyrnarverndar;
 - b. að láta þeim, sem í vélarrúmi vinna, í té eyrnatappa eða eyrnahlífar, er viðurkenndar séu af hlutaðeigandi stjórnvaldi, þegar nauðsyn krefur;
 - c. að draga úr hávaða í svefnklefum, matsölum, frístundasölum og öðrum vistarverum skipverja með því að:
 - (i) staðsetja þessar vistarverur sem lengst frá vélarrúmi, stýrisvel, þilfarsvindum, tækjum til loftræstingar, upphitunar og stillingar á lofthita og öðrum hávaðasömum vélum og tækjum;
 - (ii) nota hljóðeinangrandi og önnur hljóðdeyfandi efni við smíði og klæðningu skilrúma, lofta og þilfara á stöðum þar sem hávaði myndast og sjálflokandi dyr með hljóðeinangrun á vélarrúmi;
 - d. að draga úr og hafa hemil á hávaðamarki í aðalvélarrúmi og öðru vélarrúmi með því:
 - (i) að hafa hljóðþétta vélstjórnarklefa fyrir starfsmenn við vél, þar sem því verður við komið;
 - (ii) að einangra svo sem unnt er vinnustaði eins og verkstæði fyrir hávaða frá vélarrúmi;
 - (iii) að draga úr hávaða frá vélum í gangi.

Fylgiskjal VIII.**Tillaga nr. 142 um varnir gegn vinnuslysum sjómanna.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnu- og atvinnuáhrifastofnunarinnar, er kom saman til 55. þingsetu sinnar í Genf hinn 14. október 1970 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnu- og atvinnuáhrifastofnunarinnar,

lítur svo á, að enda þótt mikið sé í mörgum löndum gert til þess að koma í veg fyrir vinnuslys á sjómönnum, sé þörf frekari rannsókna á slíkum slysum og frekari aðgerða til varnar gegn þeim og þess vegna sé æskilegt að setja alþjóðlegar reglur, sem feli í sér áætlanir um aðgerðir á þessu sviði fyrir sjómanna- stéttina;

hefur ákveðið að samþykkja tiltekna ábendingar varðandi slysavarnir á skipum bæði á hafi úti og í höfnum, en þetta er 5. mál á dagskrá þingsins;

hefur ákveðið, að þessar ábendingar skuli gerðar í formi tillögu til viðbótar Samþykkt um slysavarnir sjómanna 1970;

minnst þess, að eftirfarandi reglur hafa verið samdar í samvinnu við Alþjóðsiglingamálastofnunina og áformað er að leita stöðugrar samvinnu við þá stofnun til tryggingar framkvæmd þessara reglna;

gerir í dag hinn 30. október 1970 eftirfarandi tillögu, sem nefnist Tillaga um slysavarnir sjómanna 1970:

1. Í þessari tillögu merkir:
 - a. orðið „sjómaður“ sérhvern mann, sem ráðinn er til einhverra starfa á skipi, öðru en herskipi, sem venjulega er í siglingum á sjó;
 - b. orðið „vinnuslys“ þau slys, sem sjómenn verða fyrir í starfi sínu eða vegna þess.
2. Við framkvæmd ákvæða 3. mgr. 2. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, ættu aðildarríkin að gefa fullan gaum að alþjóðlegum reglum, sem Alþjóðavinnu- og atvinnuáhrifastofnunin kann að hafa sett um skráningu slysa á sjómönnum.
3. Meðal þeirra atriða, sem rannsaka skal samkvæmt 3. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, mætti nefna:
 - a. starfsumhverfi, svo sem grunnfletir, sem unnið er á, fyrirkomulag véla, aðgangur að þeim og lýsing svo og starfsaðferðir;
 - b. slysatíðni hjá mismunandi aldursflokkum;
 - c. sérstök lífeðlisfræðileg eða sálfræðileg vandamál, sem leiðir af umhverfinu um borð í skipum;
 - d. vandamál, sem skapast vegna líkamlegrar áreynslu um borð í skipum einkum vegna aukins vinnuálags;
 - e. vandamál, sem fylgja tæknilegum framförum og áhrif þeirra á samsetningu skipshafnarinnar;
 - f. vandamál, sem leiðir af mannlegum mistökum svo sem hirðuleysi.
4. Við samningu ákvæðanna um slysavarnir, sem um getur í 4. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna 1970, ættu aðildarríkin að gefa fullan gaum að hverjum þeim starfsreglum varðandi heilbrigði og öryggi sjómanna, sem Alþjóðavinnu- og atvinnuáhrifastofnunin kann að hafa birt.
5. Við framkvæmd ákvæða 5. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, ætti að gefa gaum að 7. og 11. gr. Samþykktar frá 1963 um öryggisbúnað véla og samsvarandi ákvæðum Tillögu frá 1963 um öryggisbúnað véla, en samkvæmt þessum ákvæðum er sú skylda lögð á herðar atvinnurekendum að sjá til þess að vélar, sem eru í notkun, séu nægilega varðar og komið sé í veg fyrir, að þær séu notaðar án viðeigandi öryggisbúnaðar. Á hinn bóginn hvílir sú skylda á verka-

manninum að nota ekki vélar nema öryggishlífar séu á sínum stað og gera hlifur ekki óvirkar.

6. (1) Hlutverk þeirra nefnda, sem um ræðir í 3. mgr. 8. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, gæti m. a. verið fólgið í eftirfarandi:
 - a. að semja ákvæði, reglur og handbækur um slysavarnir;
 - b. að skipuleggja þjálfun í slysavörnum og aðgerðir í þeim efnum;
 - c. að skipuleggja kynningu á slysavörnum m. a. með kvikmyndum, veggspjöldum, tilkynningum og bæklingum;
 - d. að dreifa ritum og upplýsingum um slysavarnir á þann hátt, að þau komist til sjómanna um borð í skipum.
- (2) Þeir, sem semja reglur og leiðbeiningar um slysavarnir, ættu að gefa gaum að viðeigandi ákvæðum og fyrirmælum, sem sett hafa verið af til þess bærum stjórnvöldum, félagssamtökum eða fjölþjóðlegum samböndum sjómanna.

7. Námsskrá fyrir starfsþjálfun þá, sem um getur í 9. gr. Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, ætti að endurskoða á vissum fresti og breyta henni eftir kröfum tímans með tilliti til þeirra breytinga, sem verða á gerð og stærð skipa og búnaði þeirra, svo og breytinga, sem verða í sambandi við skipshöfn, þjóðerni, tungu og skipulag vinnunnar um borð í skipum.

8. (1) Fram ætti að fara stöðug kynning á slysavörnum.
 - (2) Slik kynning gæti m. a. farið fram sem hér segir:
 - a. með fræðslukvikmyndum, skuggamyndum og öðrum myndum, sem notaðar séu í þjálfunarstöðvum sjómanna, og þegar mögulegt er við sýningar um borð í skipum;
 - b. að setja upp aðvörunarspjöld um borð í skipum;
 - c. að birta í tímaritum, sem sjómenn lesa, greinar um þær hættur, sem sjómennsku fylgja og um slysavarnir;
 - d. að gera sérstakar áróðursherferðir með margs konar upplýsingastarfi til þess að fræða sjómenn um slysavarnir og öruggar vinnuaðferðir.
 - (3) Í sambandi við upplýsingastarf ætti að taka tillit til þess, að um borð í skipi eru oft sjómenn með mismunandi þjóðerni, tungu og venjur.
9. (1) Við framkvæmd ákvæða 10. greinar Samþykktar um slysavarnir sjómanna, 1970, ættu aðildarríkin að taka fullt tillit til viðeigandi fyrirmynda að reglugerðum um öryggi eða starfsreglum, sem Alþjóðavinnuárástofnunin hefur gefið út og viðeigandi reglna alþjóðastofnana til samræmingar.
 - (2) Aðildarríkin ættu enn fremur að taka tillit til þess hve alþjóðleg samvinna er nauðsynleg vegna hinna stöðugu framfara í vörnum gegn vinnuslysum. Slik samvinna gæti verið fólgin í:
 - a. sameiginlegum ráðstöfunum tveggja eða fleiri þjóða til samræmingar kröfum og varúðarreglum til varnar gegn slysum;
 - b. skiptum á upplýsingum um sérstakar hættur fyrir sjómenn og um aðferðir til að koma í veg fyrir slys;
 - c. aðstoð við prófun tækja og eftirlit í samræmi við reglur í skráningarlendi skips;
 - d. samvinnu um gerð og dreifingu ákvæða, reglna og handbóka um slysavarnir;
 - e. samvinnu um framleiðslu og notkun hjálpartækja við þjálfun;
 - f. sameiginlegri aðstöðu eða gagnkvæmri aðstoð við þjálfun sjómanna í slysavörnum og öruggum vinnuaðferðum.

the 1990s. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.

The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live. The world has become a global village, and the pace of change has accelerated. The 1990s have been a period of rapid change in the way that the world is run, and the way that we live.